

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593531616/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

spurgte hun ivrig, hvordan jeg var kommen til det. Jeg vidste, at hun saae op til en Conferensraad som en Høne til en Kalkun, og sagde derfor med endnu større LigeGYldighed, end jeg virkelig følte, at det var en Mand, der havde inviteret mig.

»Hvordan kom han til det? Kjender han os?»

»Det veed jeg ikke; men han kjender Fader.»

»Naa.»

Saa blev der ikke talt mere derom, før Justitsraaden kom hjem. Han var ogsaa imponeret, men viste det kun ved den Omhu, hvormed han spurgte, uden at forandre sin rolige Stemme. »Er det ham, som boer her nede ved Clasens Have?» – »Det veed jeg ikke.» – »Sagde han da ikke, hvor han boede?» – »Nei, han mente vel, at saadan en fornem Mand var kjendt nok; men han sagde, han boede nærved os.» – »Hør, Axel, jeg troer det Altsammen, naturligvis; jeg troer, at han har givet Dig sit Kort, og jeg troer ogsaa, at han har sagt, han boede nærved; men jeg troer, at han har seet Dig krybe op dernede i Haven og indbudt Dig til at gaae den rigtige Vei.»

»I Haven?» raabte jeg uden for Øieblikket at bryde mig om det Onde, der laa i Justitsraadens Ord, idet han efter sin Natur eller for at hævne sig forudsatte, at mine Ord kun vare plebejiske, halv-paalidelige, og at jeg var bleven behandlet *du haut en bas*.

I Haven! Der gik et Lys op for mig. Saa besynderligt det end nu forekommer mig, saa er det dog vist, at jeg ved at see derind havde manglet en Sands eller havt en Sands for meget. Det var et Rige udenfor Verden, og jeg bragte det ikke i nogen Forbindelse med Virkeligheden, opfangede ikke Physiognomierne saadan, som vi ellers gøre, til daglig Brug. Gjennem det lille Hul i Hækken havde jeg viselig seet Hende bestemt, men alt Andet kun som Skygger. Nu stod det pludselig for mig, at jeg i Afstand havde seet en aldrende Mand i gul Nankinsfrakke og med grøn Saffians Kaskjet og Merskumspibe i Munden. Han blev mig med Et aldeles tydelig, og det kunde være Conferensraaden, skjøndt jeg aldrig havde tænkt mig en Conferensraad i gul Nankinsfrakke.

Det er kun i den tidlige Ungdom, og kun en eneste Gang i sit Liv, at man kan opleve det Sælsomme: at begive sig paa Vei for at aflægge Besøg i Feeriget, hvorom man aner eller veed, at det dog ikke er et Feerige, men alligevel med al den Sjælens Dirren, som man vilde fornemme, hvis det var – at gaae ind for at besøge Titania og Oberon i